Ч. 80. Второк 21 (8) цьвітня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Міністер Ізвольский про російску політику на Балкані. — Заворушеня на російско-перскій границі.

В пятницю радила російска дума над буджетом міністерства заграничних справ. По промові референта виголосив міністер заграничних справ Ізвольский обширне експозе про справи балканьскі. Росиї — говорив він — ходить тепер головно о судьбу християн в европейскій Туреччині. В тій цілі зробила Росия в р. 1897 угоду з Австро Угорщиною, а 6 літ пізнійше розширила єї у звістній програмі в Мірцштеґу. Угода та в широких кругах російских єсть непопулярна, бо російска суспільність не знає добре єї цїли. Отже, коли найбільше інтересовані держави з'обовязують ся не змагати до територияльних здобутків в межах турецкої держави, то тим кориснїйше єсть поле для енерґічного і мирного переведеня реформ. От так зрозуміли тую угоду инші европейскі держави. Бесідник говорив про реформи, переведені в остатних роках; що не осягнено більших успіхів, то причина тому в чим-раз більше зростаючій ненависти між балканьскими народами. Угоду з Австро-Угорщиною, переняту в спадщині в часі, коли Росия, потрясена війною і внутрішними невзгодинами, потребувала спокою і забезпеченя перед заграничними конфліктами, уважає міністер за цінну запоруку мира. Росия льояльно дотримала угоди і розвинула живу діяльність в єї межах, щоби перевести реформи в Македонії; все ж таки бажаних успіхів доси нема.

Дальше говорив міністер о проєкті міністра Еренталя та указав на голоси російского і заграничного дневникарства, котрі виводять, що Росия повинна спротивити ся тому проєктови, бо нарушає він угоду з р. 1897 і 1903. Отже, каже бесідник, перша річ єсть памятати, що міністрови треба не о дипльоматичні побіди дбати, а о реальні інтереси держави та усувати причини, котрі могли би довести до небезпечних конфліктів. Для того міністер не виступив з жадним протестом против санджацкої зелїзниці анї вдавав ся в те, як Австро-Угорщина толкує XXV-ий артикул берлиньского договору, анї не запускав ся в толковане угоди з 1897, в котрій нема жадного обмеженя економічних або політичних змагань обох держав. Таке чи сяке толковане XXV-ого артикулу берлиньского договору певно не перешкодило би Австро-Угорщині узискати від султана концесию на будову санджацкої зелїзниці. Всеж таки міністер не міг не добачити того, що проєкт тої зелїзниці значно змінює положенє на балканьскім півострові. Получене Босни з сїтию турецких зелїзниць єсть важним фактом в заграничній політиці, котрий єсть немалою користию для Австро-Угорщини. Росия має на балканьскім півострові лише одну ціль: попирати добро балканьских держав і поправити судьбу турецких християн; длятого і не потребує Австро-Угорщині завидувати здобутих користий, але заразом мусить старати ся, щоби з того не вийшла шкода для балканьских держав анї для турецких християн. Тому, замість виступити з протестом, виступив міністер з жаданем, щоби поперто і всї инші зелізничі проєкти, котрі видають ся пожиточними для балканьских держав. Гадку ту приняли держави прихильно. А Росия може то тим більше зробити, що сама не глядає жадних концесий на балканьскім півострові. Навіть Австро-Угорщина згоджує ся з жаданем Росиї, так що справа вже полагодилась. Але важнїйша річ є переведене реформ, котрих не можна відкладати. По тім говорив міністер о проєкті анґлїйскім і противнім єму російскім. Анґлїя, як сказав анґлїйский міністер заграничних справ не хоче в концерті европейскім викликувати противностий, небезпечних для загального мира. А що є небезпечне для Анґлії, є подвійно не-

Страшна ніч.

(З російского — Антона Чехова.)

Іван Петрович Панихидин поблїд, скрутив лямпу і почав оповідати зворушеним голосом:

Темна, непрозрачна мрака покривала землю, коли я одної падолистової ночи ішов до дому по довгім спірітистичнім засіданю, яке ми всї перевели вечером у одного приятеля, котрий вже не жиє. Не знаю з якої причини улиці, якими я тоді ішов, були майже так як неосьвічені, так що я мусів напомацки глядати дороги. Я мешкав тоді в Москві коло Воскресеньскої церкви, в домі одного міністерияльного урядника, Трупова, в найдальшій закутині робітничої дільниці. Коли я так ішов, мучили мене ріжні думки...

„Твоє жите наближає ся до кінця..жалуй.."

Так гласили слова, які менї сказав Спіноца, котрого духа удало ся вам викликати. Я зажадав повтореня того реченя і він не лише повторив єго, але ще й додав: „ще нинїшної ночи" —

Я не вірю в спіритизм, але гадка о смерти, або натяк на неї пригнїтає мене. Смерть, мої панове, неминуча, она загальна, але мимо того гадка о ній противить ся людскій природі... Тепер, коли мене обняла непроглядна, зимна пітьма коли каплї дощу били мене по лици, а вітер сумно завивав, тепер коли я не бачив живої душі коло себе, не чув людского голосу, обняв мене якийсь невияснений і загадочний страх. Я, що не вірю в ніякі забобони, приспішив кроку і бояв ся поглянути позад себе, або на бік, аби не побачити перед собою виринаючої стати смерти, в якім небудь виді.

Панихидин зітхнув, попив води і говорив дальше:

Той загадочний, але для вас незрозумілий страх не покинув мене й тоді, коли я вийшов на четвертий поверх до мого мешканя в домі Трупова, отворив двері і увійшов до комнати. В моїм мешканю було темно. В комнатї вив вітер і торгав засувою до печи, немов би просив о приняте.

Коли Спіноца правду сказав, то я нинїшної ночи серед того свисту вітру мушу віддати мою душу — сказав я до себе усьміхаючись. — Не зовсім мила гадка!

Я засьвітив сїрник. Сильний подув вітру ударив в дім і лагідний стогін перемінив ся в страшний рев. Десь на долині почала тріскати вирвана із завіс віконниця, а засувка в моїй печи немов би кликала з плачем о поміч.

Бути такої ночи без криші над головою — подумав я — то страшно.

Але то не був час віддавати ся таким роздумуваням. Коли сїрник розгорів ся слабою полуміниюі я повів очима по моїй комнаті, представив ся менї неожиданий і страшний вид... Яке нещастє, що вітер не згасив менї й сїрника! Тодї може був би я нїчого не бачив і волосє було би менї не стануло дубом на голові. Я скрикнув, поступив крок до двери і зі страху, розпуки і здивованя замкнув очи.

По середині комнати стояла домовина.

Слабонька полумінь не довго горіла, але досить довго, аби я міг добре бачити домовину... Я видів як заясніли перлові ґузики на рожевім обитю домовини і великий золотий хрест на єї віку. Суть річи, мої панове, які вбивають ся в память, хочби їх побачити лиш на одну малу хвилинку. Так було з тою домовиною. Лиш одну секунду бачив я єї, але она лишила ся менї в памяти зі всіми своїми подробицями. То була домовина для особи середного росту, а з рожевого обитя можна було здогадувати ся, що була призначена для молодої дівчини. Дорогі прикраси, ноги і клямри з бронзу, всьо вказувало на те, що покійник чи покійна мусїла походити з богатої родини.

Я вибіг з комнати і не надумуючись, під впливом невисказаного страху, кинув ся по сходах на долину.

В сінех і на сходах було темно, мої ноги замотували ся в розстелений коц і я дивую ся, що не упав і не поломив собі рук або не скрутив вязів. Вибігши на улицю, вхопив ся я мокрої ліхтарні і почав поволи приходити до себе. Серце било ся менї в грудях, я лиш з трудом віддихав...

Одна з пань, котра була в товаристві, підійшла до оповідача, підкрутила лямпу, а Панихидин оповідав дальше:

Я був би не дивував ся, коли би був застав мою комнату в полумини, коли би був найшов в ній злодія, або скаженого пса... Був

безпечне для Росиї. Хоч Росия уважає переведенє реформи в Мякедониї за конечне, то таки не може виставляти ся з сеї причини на можливість воєнних конфліктів. Обговорюючи росийский проєкт, сказав бесїдник, що найбільше інтересована Австро Угорщина не спротивила ся тому проєктови, котрий має на меті покликати всї держави до чинної участи в реформах. Пристала на той проєкт і Німеччина і Франция та Італія. Після відповіди Анґлії можна мати надію, що й переговори між петербурґским а льондоньским кабінетом доведуть вкінци до згоди. Ціль Росиї на Балкані не змінила ся, Росия бажає мирного розвитку балканьских держав, до удержаня status quo, а сю ціль хоче осягнути не тілько спільним льояльним поступованєм з Австро-Угорщиною, але й з иншими державами. Росия, жиючи від 30 літ в мирі і дружбі з Туреччиною, хоче й дальше заховати той стан.

Против тих виводів виступив Мілюков, кажучи, що жаден дипльомат так спокійно не погодив би ся з успіхами иниих держав, як міністер Ізвольский. Росийска дипльоматия не вспіла в пору запобігчи сьвітлому успіхови бар. Еренталя; але скоро вже занедбано тую пору, то міністер справдї не мав менше відповідного виходу, як сей, який вибрав, щоби покрити свою неудачу. Санджацка зелїзниця віддає в руки Австриї сьвітову дорогу до Індий, а Анґлїя буде імовірно також і свою почту нею перевозити, тим то річ ясна, що Австрия здобула там не лиш економічну але й політичну користь, а через те змінить ся до якоїсь міри міжнародне політичне положенє. Бесїдник згоджує ся на росийский проєкт в справі македоньских реформ та жадає пояснень в справі відносин на перскій граници.

Наші бесїдники згоджували ся з політикою міністра заграничних справ. Социяльні демократи заявили, що будуть голосувати против буджету, бо заграничча політика Росиї є авантурнича і завсїгди попирає социяльну і політичну реакцию. Остаточно принято буджет міністерства заграничних справ. Наради Думи відложено до дня 5 мая.

Після росийских урядових донесень прийшло на перскій граници до розрухів. Розрухи викликала шайка грабителїв, зложена з 500 осіб. З місцевости Белятувар в часї бійки між перскими розбишаками а турецким войском вибух пожар, котрий знищив уряд митовий і богато перских будинків. В тій бійці упало 34 Персів. Розбійники утїкли в гори. В пограничній полосї Персиї заволоділа цілковата анархія. Державний перский телеґраф перерваний. Позаяк в одній місцевости стріляли до росийского войска, то войско відповіло стрілянином, від котрої вибух пожар. В часї пожару в многих домах експльодували патрони.

Новинки.

Львів, дня 20-го цьвітня 1908

— **Іменоване.** П. Міністер рільництва іменував концпіста дра Віктора Осуховского провізоричним ад'юнктом адмінїстрацийним в Дирекциї домен і лїсів державних у Львові.

— **З зелїзниць державних.** Радник правительства др. Віктор Гнідей, управитель руху зелїзниць державних в Черяівцях, покликаний до служби в міністерстві зелїзниць, а управителем руху в Чернівцях іменуваний радник правительства др. Герман Чіґфрей. — П. Міністер зелїзниць іменував старшого комісаря будівництва, Александра Кріґера, заступника начальника I секциї консервациї у Львові, начальником тогож уряду в Станиславові. — Комісар машин, Антін Левицкий в Станиславові перенесений до округа службового Північної зелїзниці.

— **Дрібні вісти.** Др. Іван Франко вернув до Львова, а в станї его недуги мала настати мала пільга. Недужий знаходить ся все ще в лїкарскій опіці. — З Прошови коло Микулинець щез десь від 14 с. м. без слїду тамошний почтмайстер, якийсь Миронович. Начальник стациї зелїзничої в Прошовій і почтмайстер з Баворова повідомили о тім телеґрафічно дирекцию почт, а уряд громадский опечатав будинок почтовий і поставив сторожу коло него. Припускають, що Миронович або втїк або смерть собі зробив. — Чутка, мов би то в бюрку покійного Намістника знайдено кілька вироків смерти єсть—як доносить Gazeta Lwowska— зовсїм безосновна. — З Неаполя доносять, що якийсь молодий чоловік, мабуть студент, в Монахова, зробив собі смерть в той спосіб, що скочив оногди до кратеру Везувія.

— **Хмаролом в Кльостернайбурзї.** З Кльостернайбурга під Віднем доносять, що там в пятницю около 7 год. вечером настав хмаролом з градом і тревав цїлу годину. Із сусїдних горбів спливала вода рвучими бистрицями і залила місто так, що деякі улиці виглядали мов би величезні ріки. Вода несла велику масу намулу, котрий позатикав канали так, що не було ніякого відпливу і вода вливала ся до многих домів і склепів та наробила великої шкоди. Загроженим поспішила на поміч сторожа огнева. Аж около 10 год., коли сторожи пожарній удало ся повідтикати канали, зачала вода опадати. Декотрі улиці були зовсїм засипані градом.

† **Помер:** Антін Шіффнер, емеритований радник Двору і бувший директор галицких почт і телеґрафів, помер нині у Львові.

— **„Панна Музика“.** Перед судом присяжних в Франкфурті над Меном відбула ся недавно тому ориґінальна розправа. Перед судом ставав 66 лїтний фабрикант Филип Гайнц, котрий старав ся о доставу для зелїзниць. Він мав всякі вигляди одержати ту доставу. В сїчни приїхав до его фабрики якийсь радник правительства, котрий мав оглянути его фабрику і переконати ся, чи она годна підняти ся достави. Підчас коли радник робив собі записки о фабриці, Гайнц довідав ся з розмови, що донька радника єсть музикальна і він просив его, щоби взяв для доньки карту зі словами: „Сердечні поздоровленя для панни Музики“. Радник однак не хотів ей приняти. Гайнц вложив ту карту до куверти і всунув ей незначно в кишеню радника, а коли той пізнїйше отворив куверту, знайшов в ній банкнот на 1000 марок. Радник відослав гроші і зробив донесенє до суду о підкупство, а суд засудив фабриканта на 1500 марок кари, а крім того пропала й тота тисячка, яку він дав радникови.

— **Нове Сан Франціско.** Як доносять із Сан Франціско, робить місто великі приготовленя на приняте першої воєнної фльоти, яка має тепер перепливати крізь т. зв. Золоті ворота. Румовища по землетрясеню ще не усунено зовсїм, але гості не богато будуть з него видїти. Власти мійскі казали всюди на румовищи позасївати насїнє скоро ростучих цьвітів, так, що замість обкопченого румовища, яке ще тепер всюди видніє ся, буде видїти лиш червоні цьвіти серед буйної зелени. Енерґія жителїв доказала від часу землетрясеня незвичайних річий. Не минуло ще й двох лїт від часу замлетрясеня, а вже стануло 10.000 нових будинків, котрі всї разом коштовали 111 міліонів долярів (555 міліонів корон). Позаяк завалені підчас землетрясеня 28.000 будинків представляли вартість лиш 105 міліонів долярів, то річ ясна, що тепер будовано й лїпше і більші будинки. Та й дійстно, в теперішних будинках поробленo далеко більші будинки, як були в давнїйших.

— **Бунт вязнів.** З Пензи в Росиї доносять, що минувшої середи вечером 11 політичних вязнів застрілило двох дозорців ґуберніяльної вязниці і зранило третого а відтак крізь отвір виломлений в стели дістали ся на дах. Звідтам кинули на подвірє бомбу, почім пробовали на шнурі, зладженім з вязничих коців, спустити ся на подвірє. Першого вязня, що дістав ся на долину, застрілив сторож. Тоді вязні кинули другу бомбу зі значною вибуховою силою і серед хмари диму втїкли. Удало ся їм дістати ся на поле, де дігнала їх сторожа і полїция. Сімох вязнів застрілено а тром таки удало ся втїчи

— **Огнева катастрофа.** Страшна пожежа знищила сими днями північне підгородє міста Бостону в Америці, Чельсї (Chelsea). Місто се, осередок промислу шматярского, стало ся й жертвою сего промислу. Три шматярі розложили були недалеко за містом огонь, щоби сушити при тім шмати. Від сильного вітру займили ся шмати а вихор перекинув горіючі шмати до недалекої величезної фабрики шматярскої, котра в одній хвили станула в полумїни. Тепер вже трудно було огонь спинити. З нечуваною скоростию ширив ся огонь і заким ще всї сторожі пожарні явили ся на місци, стануло цїле одно передмістє в огни. О якімсь гашеню огню вже не було й бесїди а цїла акция ратункова мусїла обмежити ся на то, щоби не пустити огонь дальше на сусїдні части міста. Від 11 год. рано до півночи працювали сторожі пожарні, але огонь зачав потахати аж тоді, коли з міста, що числить 40.000 жителїв, згоріла більше як третина. Більше як 1000 домів, 4 школи, 4 банки, 2 шпиталї, 25 фабрик і цїлий ряд публичних будинків стались жертвою катастрофи а 15.000 людий осталось без стріхи і хлїба. Загальну шкоду обчисляють на 30 міліонів долярів (150 міліонів корон).

Зараз по вибуху огню треба було на місце катастрофи вислати моряків і войско, щоби не допустити до рабунку. Мурини цїлими громадами ходили від одного до другого горіючого дому ніби то ратувати а тимчасом впадали до домів і рабували, що дало ся. Особливо нападали на банки, маґазини та склепи і забирали передовсїм гроші а відтак і все, що їм впало в руки. Треба було з цїлою строгостию виступити против тих рабівників і чотирох муринів застрілило войско на місци.

Мимо величини катастрофи згинуло розмірно мало людий, хоч числа погибших доси ще не знає ся докладно. Пропало загалом 87 осіб і мабуть якась часть з тих згоріла в огни. Якась жінка, котрій не дозволили вернути назад до горіючого ей дому, застрілила ся на улици. Більше як пятьдесятеро людий у вiцї від двох місяців до пять лїт знайдено на улици і

би не дивував ся, колиб була завалила ся стеля, запала ся підлога, або потріскали мури...

Всьо то лучає ся і всьо то природне. Але звідки могла взяти ся в моїй комнатї домовина? Звідки? То була дорога домовина, призначена видко для якоїсь молодої аристократки, яким сьвітом отже попала она до бідної комнатки малого урядника? Чи була она порожна, чи може лежало в ній тїло? Хто то міг бути, що розпращав ся з тим сьвітом і зробив менї ту дивну і страшну візиту? Яка замотана загадка!

Я мусїв собі сказати, що коли тут не розходило ся о чудо, то на всякий спосіб о якийсь злочин.

Я губив ся з здогадах. Двері в часї моєї неприсутности були замкнені, а місце, де звичайно лежав ключик, знало лиш кількох моїх добрих приятелїв. Але мої приятелї були би менї нїколи не занесли домовини до комнати.

От, якийсь привид і більше нїчо! Коли я прийшов до дому, був в такім роздразненім настрою, що остаточно не було нїчого дивного, коли мої хорі нерви показали менї домовину... Очевидно то лиш привид! Чиж може бути взагалї що иншого?

Дощ бив мене в лице, а вітер розвівав менї волосє і кучері мого кожуха... я майже задубів від зимна і перемок аж до тїла. Кудись мусїв я пійти, але куди? Вертати до мого мешканя значило виставити ся на можливість ще раз побачити домовину, а того виду не стерпіли би вже мої хорі нерви. Самого одного, без нїчого товариства, око в око з тою домовиною, в котрій може ще й був небіжчик, то могло би позбавити чоловіка решти розуму. А серед такого дощу і студени не міг я також видержати на улици.

(Конець буде).

віддано поліциї, котра мусить тепер відшукати їх родичів. Якийсь дванайцятьлітний хлопець приніс на поліцию шестимісячну дитину, котру знайшов в рові коло улиці. Якась жінка дала підчас пожежі другій, що стояла на улици, подержати на хвильку своє десятимісячне близнятко і побігла за другим до горіючого дому. Що стало ся з матірю, поки що не знати. Підчас пожежі прийшло сім жінок в злоги; їх відставлено до шпиталю і на щастє матері і діти суть здорові. Що діяло ся на другий день пожежи, трудно описати. Плач і зойк погорільців, що стратили ціле своє майно, родичів, що шукали своїх дітий, старих і молодих, що просили їсти, наповняв воздух. О 8 год. рано почали власти роздавати поживу між тисячів, що перебули ніч на дворі. Поза місцем пожежі розставлено 1000 войскових шатер для погорільців а всі публичні будинки в Бостоні переповнені бездомними.

— **Самоубийство.** З Перемишля доносять: Дня 17 с. м. около 9 год. рано вчули комірники дому ч. 3 при ул. Городскій вистріл з револьвера в одним з помешкань. Коли увійшли до помешканя, застали там лежачу на помості молоду дівчину в калюжи крови а коло неї револьвер. Самоубийниця давала ще слабі ознаки житя. Завізвано поготівлю ратункову, котра відставила ей до шпиталю. Лікар сконстатував рану від кулі в правій груди а по переведеню операциї, знайдено кулю коло самого серця. Однак не удало ся уратувати самоубийницю і она померла около 11 год. серед страшних мук. Самоубийниця називала ся Стефанія Барґелівна і мала літ 19 а причиною самоубийства мала бути нещаслива любов. — Дня 13 с. м. хотіла відобрати собі житє в готели „Рояль“ в Перемишли Реґіна Тенненбавмова, жінка урядника податкового з Ярослава, котрої чоловік хотів розвести ся з нею. В шпитали подано їй поміч і стан еї поліпшив ся.

— **Старі люди.** В Константинополи жиє чоловік, котрого називають Гаджі Рауф. Він має 133 літ і єсть сідельником. Мимо своєї глубокої старости єсть він ще на стілько сильний, що заробляє собі своїм ремеслом на все, чого єму потреба до удержаня житя. Подрожник Чуді знайшов був в Перу метрику одного з тамошних жителів, котрий ще жив, виставлену ще перед 142 роками. Коли звістний німецкий учений Гумбольдт перебував в Лімі, був там на похороні Індиянина, котрий прожив 143 літ, підчас коли его жінка, розмірно ще молода, померла в 117-ім році житя, проживши з чоловіком 90 літ. Перед кількома роками помер в Ню-Джерзі местиц, Ной Робі, котрого чорний батько і біла мати жили 120 літ; він сам прожив 128 літ. В тім самім часі помер в Текумзе в державі Огайо, якийсь муляр, котрий прожив 130 літ.

— **Переполох в менажериї.** Велике нещастє стало ся дня 18 с. м. в малім каліфорнійскім місточку Ріверзід. В одним з тамошних резервоарів нафтових товариства „Standard Oil Company“ займила ся нафта і настав так сильний вибух, що від него перепудили ся звірята в недалекій менажериї. Хижі звірята на щастє не могли розломити кліток, в котрих сиділи замкнені, але слони і коні видобули ся з менажериї та потратували і покалічили богато людий і поперевертали вози, які стрітили на улици. Найбільший слон біг кільометр далеко а відтак впав до готелю „Ґлінвуд“ і потратував там на смерть монахиню сестру Еллю Ґібс. Відтак пробив клами трох мужчин і одного по другім кинув високо в гору а они так потовкли ся, що в кілька годин опісля померли. Загалом покалічили і потратували звірята звиш двайцять людий, заким їх удало ся половити.

Мудрий Іван.

— Як думаєте, Іване, чи буде тяжка зима сего року, чи ні?

— Ой страшно тяжка, прошу пана.

— А по чімже то міркуєте?

— А ну, по тім, що мені стара кожушина розлетіла ся на кусні, а нової нема за що купити.

На розум.

Жінка: Чоловіче, а таж знов з коршми вертаєш?

Чоловік: А ти хотіла, щоби я там вічно сидів?

Несподівана відповідь.

Лікар: Чи недужий жалував ся вже давнійше, що єму хоче ся дуже пити?

Жінка пияка: О ні, давнійше тішив ся завсігди, коли єму хотіло ся пити.

Телеґрами.

Люзін-пікколько 20 цьвітня. Президент міністрів бар. Бек з женою, міністер просьвіти др. Мархет з родиною і радник секцийний Вількенс прибули тут вчера на пароплаві „Деляґоза“ з Бріоні. Повитали їх начальники властий. Бар. Хлюмецкий і міністер справедливости Кляйн а відтак оглядано Чіґале. Поворот слідував о 6 год. вечером.

Мадрид 20 цьвітня. Коли король їхав вчера самоїздом до театру, ударив самоїзд об віз трамваєвий і ушкодив ся незначно. Королеви не стало ся нічого і він поїхав самоїздом дальше.

Рим 20 цьвітня. „Tribuna“ пише: Італіяньске правительство, котре від давна домагає ся утвореня почтових заведень в Туреччині, повідомляло европейскі кабінети завсігди о стані переговорів з Портою а також давало до пізнаня, що можливе єсть приміненє средств примусових. Італіяньске правительство перед сформулованєм жаданя розслідило старанно свої претенсиї і не уймаючи свому достоїнству, не може відступити від звістного свого жаданя. Всі держави признали поправне і достойне становище Італії. Також Франция, Анґлія і Росия не зробили вимки під тим взглядом. Призволенє і згода Австро Угорщини також не єсть сумнівна зі взгляду на повне порозуміне в Дезіо і на Семерінґу. Навіть Німеччина, так прихильна для Туреччини, признала оправдане жаданє Італії. Італіяньска фльота відпливе завтра в повнім узброеню воєннім і буде здаєсь плавати межи Малою Азиєю а Еґейским морем. З хвилею, коли фльота буде на широкім мори, правительство вишле до держав ноту і представить їм свою акцию в цїли береженя своїх прав і інтересів.

Петербург 20 цьвітня. Часописи доносять, що намірене єсть іменоване ґенералісимуса всїх сухопутних і морских сил Росиї, котрому будуть підвластні також міністерства війни і маринарки. Яко кандидата на то становище наводять загально вел. кн. Николая Николаєвича.

Мілляно 20 цьвітня. Послїдної ночи наїхав під Сесто Календе поїзд особовий на тягаровий; 10 осіб покалічило ся.

Білград 20 цьвітня. (Урядово). Донесенє деяких часописий віденьских і пештеньских о відроченю заповідженних переговорів в справі замовленя возів зелїзничих єсть неправдиве. Переговори відбудуть ся в означенім дни т. є. 29. цьвітня.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно-европейского.

Примітка. Грубі числа означають посіжні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **3·40***, **2·31***, **8·55**, **2·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): **7·20**, 12·06, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·20**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: **10·05**.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, **12·40**.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·54, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 2·45*, **3·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·30, **1·53**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в неділї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвят.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).